Paczoski Pauli: Quaestio Theol. de S. In-
carnationis mysterio.

QVÆSTIO THEOLOGICA DE SS. INCARNATIONIS MYSTERIO,

Ex 3. p. q. 1. Doctoris Angelici.

In Alma Academia Cracouienſi

A

Rñdo Patre Fratre PAVLO PACZOSKI Conuentus Andreouieñ. S. O. Ciſtercieñ. Profeſſo, Philoſophiæ Doctore, & S. Th. Licentiato

Dum in eadem Academia

Inſignia Doctoratus in Sacra Theologia

Adm. Rñdus. Dñus. IACOBVS VSTIENSIS S.Th. & I. V. Doctor, S. Floriani, & SS. Omnium Præpoſitus, Facultatis Theologicæ Decanus

Sibi conferret.

Publicè ad Diſputandum

PROPOSITA.

Anno Dñi. 1647. *Menſe Aprili Die* 4. *Hora* 14.

In Lectorio DD. Theologorum.

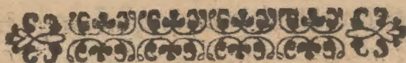

IN STEMMA DOMVS REMBOVIANÆ.

Quam benè robustæ ſociantur tela ſariſſæ,
Quamq́ue peraugustum lumen in Orbe ferunt.
Altum tela petunt? quorſum? cæleſtia ſemper
In Patriâ ſpirat REMBOVIANA Domus.
Haſta quid? in medio? geminis connexa ſagittis?
Denotat inuicti roboris illa decus.
Ergo felici Lechiæ decurre Triones
Paſſu, te pietas, te comitatur honor.

Fr. Lucas Leſiewſki S.O.Ciſter.
Conuen. Andreouien. Profeſſ.

Perillustri & Reuerendissimo Domino,

D. LEONARDO REMBOWSKI,

Diuina Prouidentia

ABBATI POLPLINENSI,

S. O. Cisterciensis in Regno Poloniæ

COMMISSARIO GENERALI,

Domino & Patrono Colendissimo.

INIME hærebam animo cui Theses præsentes de Sanctissimo INCARNATIONIS MYSTERIO *ex penu Diuinæ Scientiæ depromptas, dicare, & consecrare deberem Perillustris ac Reuerendissime Domine; illicò namq; Patroni mei & Mæcenatis Amplissimi; Tua scilicet Persona menti occurrit meæ, cuius memoria dulcis nunquam ab animo meo abfuit, eamq; nulla vnquam obliuio, nulla terrarum interiecta moles, nulla locorum distantia obruere vel amouere poterit vnquam. Tu enim es, qui iam inde ab annis aliquot supra decem, dum primò munus Tuum Commissoriale, omnium votis & acclamationibus tibi commissum, admiranda prudentiâ exequerêre, locaq; & Monasteria Ordinis corpore pariter & virtute lustrares, me nouellam plantam in Professione Religiosa confirmasti, refecisti, & studijs Philosophicis hauriendis designasti. Vt meritò tunc cum vite paruula, quæ recens nata tenaci vinculo adhærens trunco, &*

ab ea brachijs veluti excepta & amanter sustentata referebat insigne. Vix nata sustentor; meritò inquam cum eiusmodi palmite gloriari, & felicem me talibus fauoribus subleuatum, & paterno gremio exceptum, prædicare potuerim inclamando, Vix natus sustentor. Temporibus verò subsequentibus, longè amplissimis me beneficijs præter meritum cumulasti, dum (vt alia plurima prætereain) ad supremum Theologiæ gradum, & lauream Doctoratus sumendam mihi facultatem dare, Pastoralemq; & Paternam benedictionem impendere non dubitasti. Ingratitudinis proindè arguerer, si non aliquo submissionis, & intimæ meæ voluntatis argumento Tua in me beneficia reuocarem, publicaq; & honorifica contestatione diuulgarem. Tibi igitur animi mei grata significatio iure meritissimo exhibetur, Tibi nobilissimarum Scientiarum amatori fructus studiorum meorum perlibenter atq; submissè impenditur & dedicatur. Sed nec desunt aliæ satis idoneæ, & grauissimæ rationes, quæ me ad id faciendum volentem induxerunt. Nam præter generis tui splendorem, maiorumq; decus, quod inter Illustres Orbis Poloni familias locũ habet eximium; virtutum potissimùm Tuarum decora, & præstantissima ornamenta, quæ in Te elucent, & manifestissimè conspiciuntur, & meum, & omnium in se animos conuertunt, singulosq; rapiunt in amorem ac admirationem. Non peccabo enim si vel leuissimè hîc commemorauero animi Tui magnitudinem, atq; constantiã infractam ad aggredienda pariter & ferenda quæq; difficillima, laboremq; indefessum in propaganda Sacra Religione familiæ Cistercien. cui non sine magna nostra lætitia feliciter præsides. Exemplo siquidem æterni Verbi Vnigeniti Filij Dei, qui pro salute hominum à regalibus sedibus in vterum intemeratæ virginis descendit, & carnis trabea indutus, omnes diuitias gloriæ suæ profudit, immensosq; labores pro reparatione generis humani subijt. Tu quoq; pro animabus Tibi concreditis, ita valetudini Tuæ satis infirmæ non parcis, omneq; genus molestiarum aggrederis, vt nec hyemis asperitate, nec inclementia cæli, ab itineribus molestissimis atq; longissimis amoueri, aut deterreri vnquam potueris. Ipse vnus es Sacri Ordinis nostri Abbas Dignissimus, & Commissarius Generalis, ipsiusq; Ordinis prius Filius quàm Pater, prius sectator quàm informator. Ipse es cuius curâ nonnullis locis huius Ordinis obseruan-

tiæ

tiæ cultus iuxta Maiorum, & Religiosæ Familiæ Cistercien: instituta in veterem integritatem restitutus est & propagatus. Cùm enim Diuina benignitate memoria fæcũda, ingenio Diuino, vita spectata, consilio prudens, fama celeberrimus, ætate grandis, humanarũ ac Diuinarũ scientiarum peritissimus sis, facillimo negotio omnes Te nostri Instituti sectatores, tanquam hominem de cælo delapsum suspiciunt, prædicant, venerantur, Tuisq; monitis, ac salutaribus documentis, atq; viuis exemplis inducti, vitæ Religiosæ conformationem strenuè arripientes, pietatis ac omnis sanctimoniæ arcem capessentes, felici gressu ad scopũ destinatum decurrunt, Ordoq; ipse Sacer tuâ operâ & vigilantiâ luculenter in dies euirescit. Et licet difficillimum sit opus, imò teste Gregorio Nazianzeno, ars artium, & disciplina disciplinarum regere hominẽ, qui inter tot animantes & moribus varius, & voluntate diuersus, & quod periculosiùs est infensus semper eis qui sibi præsunt; exactum tamen Tuum iudicium, animus incorruptus, oratio & suada elegantissima, doctrina sana, potissimùm autem vita ab omni macula vacua effecit, vt in omnibus penè Tibi subiectis eluceat quædam morum suauitas, debita in Te propensio, ac virtutum omnium quasi quidam gratissimus concentus exaudiatur. Quid verò dicam de clementia, quæ coniunctam habet maiestatem & authoritatem? hæc ita omnium animos deuinxit, & in Tui amorem, ac obsequium traxit, vt Patrem & Patrem omninò benignissimum omnes Te non dubitemus compellare, qui à doctrina Sanctissimi Patris nostri Doctoris melliflui D. Bernardi minimè discessisti. Etenim ille omnibus qui præsunt hanc propinat admonitionem. Erudimini qui iudicatis terram, discite vos subditorum Patres esse debere non Dominos, studete magis amari quàm metui, & si interdum seueritate opus est, paterna sit non tyrannica, matres fouendo, patres vos corripiendo exhibeatis, mansuescite, feritatem ponite, suspendite verbera, producite vbera. à doctrina, inquam, hac saluberrima, ne latum quidẽ vnguem discessisti. Vnde eugnomosynes atq; lenitudinis Tuæ constanti & perpetua fama effectum est, vt ad Te amandum colendumq; studio feramur incredibili, & à Deo Præpotenti, velit Te quàm diutissimè seruare incolumem supplicibus deposcamus votis. Quare & ego minimus quidem omnium eiusdem Sanctæ Religionis alumnus, deuotione tamen

voluntatis, & affectu pio in Te ita Deo volente promptissimus, Tibi Parenti cõmuni & vindici nostræ Religionis, qui Moysen mansuetudine, Heliam zelo repræsentas, Tibi Archangelo Monachorum, (quod nomen Fulbertus Odiloni Abbati attribuit) Patrono & Mæcenati meo Amplissimo, Quæstionem hanc præsentem, do, dico, consecroq́;. Accipe itaq́; hoc leuidense munusculum quasi meæ erga Te perpetuæ fidei & obseruãtiæ pignus, operamq́; hãc qualiscunq́; sit, læto hilariq́; vultu, & serena frõte intuere, nominis deniq́; Tui authoritate defende, meq́; ipsum Tuo patrocinio, fauore, & solita beneuolentia, ac humanitate innata complectere, submissè oro atq́; supplex obtestor.

Perillustris & Reuerendissimæ Dominationis Tuæ

æternũm deuotus

Fr. Pavlvs Paczoski Conuen: Andreouień. S.O.Cister.Profess. Sacræ Theologiæ Licentiatus,

D.O.M.

D. O. M.

QVÆSTIO

DE

SS. INCARNATIONIS MYSTERIO.

Vtrum Incarnatio fuerit neceſſaria ad peccati remedium, & ad ſalutem conſequendam auxilium efficaciſsimnm ſola fide cognoſcibile, atque tàm quò ad temporis circumſtantiam, quàm quò ad modum conuenienter ſit peracta?

CON-

CONCLVSIO I.

INcarnatio ad remedium peccati hominis non fuit ſimpliciter neceſſaria.

COROLLARIA.

1. Licet Incarnatio in cuiuſuis peccati humani tamen principaliter in remedium originalis eſt ordinata.

2. In Incarnationis opere maxima Dei relucet miſericordia.

3. Ex Incarnatione nulla Dei dignitatis diminutio eſt ſubſecuta.

4. Niſi homo peccaſſet Deus non fuiſſet incarnatus.

5. Qui ſacroſancto Incarnationis Myſterio contradicunt, ſummæ Dei bonitati inficiantur.

CONCLVSIO II.

INcarnatio ad conſequendam ſalutem eſt auxilium efficaciſsimum.

COROL-

COROLLARIA.

1. Efficacia Incarnationis Dominicæ etiam ad Creaturas poſſibiles ſaluandas eſt ſufficiens.

2. Homo plus beneficij ex Incarnatione retulit, quàm ſi nunquam peccaſſet.

3. Etiam in Angelos beneficia ex SS. Myſterio Incarnationis ſunt deriuata.

4. Incarnatio eſt Dei Omnipotentiæ opus maximum.

5. Non poteſt non in admiratione eſſe Angelis Deum hominem factum.

CONCLVSIO III.

INcarnatio ex parte naturæ Diuinæ eſt conuenientiſsima & ſola fide cognoſcibilis.

COROLLARIA.

1. Non tamen fuit conueniens naturæ humanæ ſecundum ſe conſideratæ.

2. Incarnatio etiam in bonũ totius vniuerſi ceſſit.

3. Cognitio Incarnationis supposita fide potest manifestari rationibus probabilibus & similitudinibus.

4. Nullius rationalis Creaturæ propriæ vires sufficientes esse potuerunt etiam ad coniecturam futuræ Incarnationis.

5. Perscrutatio Incarnationis curiosa in Hæreses præcipitauit non paucos.

CONCLVSIO IV.

ETiam quo ad temporis circumstantiam Incarnatio conuenienter est facta.

COROLLARIA.

1. Meritò nec in principio mundi, ante, nec statim post peccatum est executioni mandata.

2. Non debuit etiã differri vsq; ad finem mundi.

3. Incarnatio maximè commendat Diuinæ Sapientiæ profunditatem.

4. Ab Abacuc Propheta tempus Incarnationis conuenienter vocatur medium annorum.

5. Ab

5. Ab Incarnatione non modo legis nouæ, sed etiã veteris auxilia cõuenienter dimanarunt in homines.

CONCLVSIO V.

IN Incarnatione natura humana assumpta, conuenienter est à Persona Diuina terminata.

COROLLARIA.

1. Assumere per se conuenit naturæ Dei.

2. Tota Trinitas Incarnationem Dei Verbi est operata.

3. Conuenienter secunda in Diuinis Persona humanitatem terminauit.

4. A plurimis Doctoribus conuenienter docetur humanitatem absq; propria existentia assumptam.

5. Non fuit conueniens naturam humanam in suis suppositis verbo vniri.

D. Bernardus Abbas Claræuallensis Serm. 2. De Natali Domini.

VErbum quod erat in principio apud Deum, & Deus erat, anima quæ de nihilo creata eſt & ante non erat, caro de maſſa corruptionis ſine corruptione aliqua Diuino ſegregata artificio, qualis nulla iam caro erat, vinculo indiſſolubili in perſonæ coëunt vnitatem. Habes in his triplex genus potentiæ, quod non erat creatum, quod perierat reparatum, quod ſuper omnia erat paulò minùs ab Angelis minoratum.

EPICY-

EPICYTHARISMA
Ad Quæstionem Theologicam DE SS. VERBI INCARNATI MYSTERIO.

Rndo. in Christo Patri Fratri

PAVLO PACZOSKI

Conuentus Andreouieñ. S. O. Cisterciẽ. Profes-so, Philosophiæ Doctori, & S. Th. Licentiato Lauream Doctoratus capessenti.

A M. IOANNE RACKI Philosophiæ Doctore, in Colleg: Vladisl: Rhetor: Professore, Honoris & amoris ergo

CONCINNATVM.

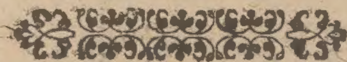
AT non edaci semper in exedra
Perdemus æuum! surgite Gratiæ
Phœbumq́; stertentesq́; Musas,
Pierio recreate cantu.
Inflate buxum, tendite barbita,
Pulsate neruos, Atria, Porticus,
Lustrate, secretos recessus
Theologi pia lustra Circi.

 At tu

At tu ſacrorum prime ſodalium
O PAVLE *ſalue! Te profugum ſui*
Impune trans nubes auito
Calliope dedit ire cælo.
Miramur iſthinc turba minor pedum,
Cùm te ſequuntur, cùm ſubeunt latus,
Feruntq́ venti nec timentem
Icariæ ſonitum ruinæ.
Tibiq́ ſemper terra minor globo,
Iam iamq́ cerni difficilis ſuum
Vaneſcit in punctum. ô refuſum
Numinis Oceanum! ô ſceleſto
Mirande vates maior Apolline
Orâcla pandes! Siſtite, ſiſtite
Vocemq́ clamantis, capaci
Denſum humeris bibat aure vulgus.
Quæ fata noſtri? quæ reparabilis
Decreta lapſûs? Quiſue Theanthropon.
Ex arce ſtellantis ſereni
In graciles tenuauit artus?
Hic abſq́ nullis marginibus fretum eſt
Hic maior aſtris; huius in Empyreo
Hærere neſcit magnitudo,
Hunc tremuit ſubiturus Atlas

Hunc

At Castitatis, deripiens polo
Hunc arctat Aula. Heu Virginei status
Statura, non finita mundo!
Ætherea quia maior æthra
Æterna nostrûm, nec violabilis
Hæc PAVLE *laus est: Cælicolas Deus*
Cælosq́ dedignatus, imos
Terricolas Deus ipse, venit
Subire sensus! Sæcula, sæcula
Demersa pridem sæcula recreat.
Quæ plenitudo? nostra primum
Sæcula glorificat? quis ardor?
Sed est fideli, tuta silentio
Merces, futuri temporis Arbiter
Caliginosa nocte pressit,
Consilium Deus; in latentem
Diuinitatis, sola Fides thronum
Incurioso transeat ambitu,
Vetabo, perscrutator Arcani
Haud habitet simul ipse mecum.

Sub felicibus auſpiciis

Adm. Reuerendi & Magnifici Domini

D. IACOBI VITELLII

S. Theologiæ Doctoris & Profeſſoris,

DECANI S. FLORIANI,

Almæ Academiæ Cracouienſis

R E C T O R I S.

C R A C O V I Æ,

In Officina Franciſci Cæſarij, Anno Domini 1647.